

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 2/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Spišákom, Idanská 17, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 22/2016 z 25. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Spišákom, Idanská 17, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2,

čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 To 22/2016 z 25. mája 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti, z jej príloh a vyžiadaného spisu Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 36/2014 vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 36/2014-358 z 25. januára 2016 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov, za čo mu bol uložený peňažný trest v sume 300 €, a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov. Okresný súd označeným rozsudkom podľa § 288 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) poškodenú obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodená“), odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti výroku rozsudku okresného súdu č. k. 5 T 36/2014-358 z 25. januára 2016 o náhrade škody podala poškodená odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. f) a ods. 2 Trestného poriadku v zodpovedajúcej časti zrušil a podľa § 322 ods. 3 v spojení s § 287 ods. 1 Trestného poriadku rozhodujúc sám, uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť poškodenej trestným činom spôsobenú škodu v sume 3 444,47 €.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojich v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a listiny, resp. práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, pričom svoju sťažnosť odôvodňuje okrem iného takto:

„Podľa názoru sťažovateľa Krajský súd v Košiciach napadnutým rozhodnutím pochybil, keď uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť škodu poškodenej strane vo výške 3.444,47 €...“

Trestné konanie nemá byť prostriedkom na riešenie záväzkových obchodných vzťahov. Voči poškodenému sťažovateľ ako obžalovaný nikdy nekonal s úmyslom predmet komisionárskeho predaja si prisvojiť a namietal v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní nesprávne vyčíslenú výšku škody, ktorá nezodpovedá skutočnému stavu veci a nie je skutočnou škodou u poškodeného...

... prípadná neuhradená hodnota už použitých vecí poškodeného, ktoré boli poškodeným dlhodobo vystavované a neodpredané na výstavách obdobného tovaru je ich v trestnom konaní bližšie nešpecifikovaná hodnota dlhom - zákonnou povinnosťou právnickej osoby, v mene ktorej sťažovateľ konal a neexistuje tu pasívna legitimácia sťažovateľa a zákonná povinnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] uhradiť hodnotu do komisionálneho predaja zverený tovar sa automaticky nestáva povinnosťou sťažovateľa, ktorý s poškodenou stranou nie je v záväzkovoprávnom vzťahu.

Poškodenému bol priznaný nárok v sume 248.912,30 Sk rozsudkom OS Košice I sp. zn. 26 Cb/41/2008 zo dňa 12. 9. 2008 bez účasti obžalovaného ako konateľ a žalovanej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na tomto civilnom konaní a poškodený si tento nárok vymáha exekučne, čo tiež podľa názoru sťažovateľa bráni priznaniu nároku na náhradu škody v trestnom konaní duplicitne...

Poškodeným uplatnená suma titulom nároku na náhradu škody 3 444,47 € vôbec nebola a ani nemohla byť predmetom skúmania odvolacieho súdu, spornou otázkou aj po vykonaní dokazovania zostala výška hodnoty údajne nevráteného tovaru... Pri absencii ďalších listinných dôkazov o nadobudnutí tohto tovaru a jeho cene poškodeným a existencii uvedených rozporov v podstatných svedeckých výpovediach a listinách nachádzajúcich sa v súdnom spise nie je možné otázku nároku na náhradu škody poškodenej strany vyriešiť bez ďalšieho dokazovania, ktoré by však bolo nad rámec trestného konania... Týmto sa zrejme spravoval aj súd prvého stupňa, keď s poukazom na ust. § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodenú stranu s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] ... podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 11 ods. 1 a 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd a základné právo na spravodlivý proces a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 22/2016-397 zo dňa 25. 5. 2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 22/2016-397 zo dňa 25. 5. 2016 sa zrušuje.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný vyplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- EUR.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

Sťažovateľ sa tiež domáha, „aby Ústavný súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť Rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 22/2016-397 zo dňa 25. 5. 2016 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je aj jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu v súvislosti so zachovaním lehoty na jej podanie uvádza, že *„zákonom ustanovenú lehotu... na podanie sťažnosti sťažovateľ dodržal, pretože rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach bolo doručené sťažovateľovi dňa 8. 7. 2016“*.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 5 T 36/2014 (konkrétne z doručeníek nachádzajúcich sa na č. 1. 410 spisu, pozn.) vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi ako obžalovanému doručený 6. júla 2016 a jeho právnomu zástupcovi (obhajcovi) 8. júla 2016.

V nadväznosti na uvedené, v kontexte posudzovanej veci, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v prípade právoplatného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým (podľa sťažovateľa) mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, nie však jeho právnomu zástupcovi (napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 188/03, III. ÚS 332/04, II. ÚS 246/06, IV. ÚS 654/2013, IV. ÚS 215/2014).

Sťažovateľ svoju sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, datovanú k 8. septembru 2016 a doručení ústavnému súdu 12. septembra 2016, podal na poštovú prepravu 8. septembra 2016, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá uplynula (v utorok) 6. septembra 2016 (teda uplynutím dvoch mesiacov odo dňa doručenia písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku krajského súdu sťažovateľovi).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018